

Sygnatura akt II K 740/18

PR 1 Ds 174.18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Nysie, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Bartłomiej Madejczyk

Protokolant: stażysta Michał Nowak

Prokurator -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 września 2018 roku sprawy karnej

D. Z. (Z.)

s. Z. i Z. z domu R.

ur. (...) w N.,

oskarżonego o to, że:

w okresie od stycznia 2016r. do 1 maja 2016r. w N., woj. (...) uporczywie uchylał się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego przez niełożenie na utrzymanie swojego syna P. Z. w kwocie 300 zł miesięcznie, przysposobionej córki W. Z. w kwocie 300 zł miesięcznie i przysposobionej córki R. Z. w kwocie 300 zł miesięcznie o łącznej kwocie 900 zł, do których zobowiązany został postanowieniem o zabezpieczeniu powództwa Sądu Rejonowego w Nysie z dnia 15 stycznia 2016r. sygn. akt III RC 440/15 narażając ich w ten sposób na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

to jest o przestępstwo z art. 209 § 1a k.k.

1. uniewinnia oskarżonego D. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu,
2. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza z budżetu Skarbu Państwa na rzecz adw. J. J. opłatę w wysokości 516 (pięciuset szesnastu) złotych i 60 groszy, w tym podatek VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu D. Z.,
3. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Na oryginale właściwe podpisy

Z upoważnienia Kierownika

stażysta Michał Nowak

UZASADNIENIE

W oparciu o dowody przeprowadzone w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony D. Z. postanowieniem Sądu Rejonowego w Nysie z 15 stycznia 2016 r., sygn. akt III RC 440/15, został zobowiązany do lożenia na utrzymanie małoletnich P. Z., W. Z. i R. Z. – po 300 zł na każde dziecko.

/dowód: postanowienie – k.16/

W okresie od stycznia do 1 maja 2016 r. oskarżony pracował. W maju 2016 r. został on pozbawiony wolności. W okresie objętym zarzutem oskarżony otrzymał za pracę wynagrodzenie w wysokości: w styczniu 1180,93 zł, w lutym 1226,64 zł, w marcu 1167,63 zł i w kwietniu 1363,97 zł. Oskarżony każdego miesiąca po otrzymaniu wypłaty przelewał na rzecz dzieci kwotę 300 zł. W tym czasie ponosił on również koszty związane z własnym utrzymaniem.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k.118; zeznania A. C. – k.118; wyciągi z rachunku bankowego – k.107-113/

Oskarżony ma 40 lat, posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest introligatorem, jest rozwiedziony, na utrzymaniu ma troje dzieci, odbywa obecnie karę pozbawienia wolności. Oskarżony był karany sędownie.

/dowód: dane osobowe oskarżonego – k. 68; dane o karalności – k.117/

Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie oparł się na dowodach z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziła wątpliwości. Wiarygodne były również zeznania A C..

Oskarżony przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że co miesiąc łożył na utrzymanie dzieci po 300 zł, gdyż sam zarabiał ok. 1200 zł, a ponosił również koszty związane ze swoim utrzymaniem. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż zostały one poparte dowodami z dokumentów, tj. potwierdzeniami przelewu kwot na poczet alimentów.

Sąd zważył, co następuje.

D. Z. został oskarżony o popełnienie występku z art. 209 § 1a k.k.

Zgodnie z przepisem art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy.

W związku z wejściem w życie z dniem 31 maja 2017 r. nowelizacji Kodeksu karnego wprowadzającej nowe brzmienie przepisów art. 209 k.k., zastosowano ustawę karną w brzmieniu obowiązującym od tej daty, gdyż w ocenie Sądu porównanie z przepisami obowiązującymi poprzednio w zakresie kompleksowej oceny wszystkich prawokarnych instytucji obu tych ustaw, które mogłyby mieć zastosowanie do sprawy wskazywało in concreto, iż ustawa nowa była dla niego względniejsza.

Przestępstwo z art. 209 § 1a k.k. popełnia ten, kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące, a przy tym sprawca naraża osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Przedmiotem ochrony tego przepisu jest prawidłowe funkcjonowanie rodziny oraz wykonywanie opieki w przypadkach przewidzianych prawem, a także ochrona praw osób uprawnionych do alimentacji, w celu zapewnienia im podstawowych potrzeb życiowych. Osobą uprawnioną może być zarówno osoba najbliższa, jak i inna osoba, co do której sprawca ma obowiązek alimentacyjny.

Dla wyczerpania znamion czynu zabronionego z art. 209 § 1a k.k. sprawca musi uchylać się od lożenia na utrzymanie osoby uprawnionej, co oznacza, iż mając obiektywną możliwość wykonania obowiązku nie czyni tego ze złej woli.

Samo zachowanie sprawcy nie jest wystarczające dla przypisania mu czynu zabronionego z art. 209 § 1 k.k., gdyż jest to przestępstwo materialne, tzn. dla wyczerpania jego znamion musi zaistnieć skutek w postaci narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Występek ten jest zagrożony grzywną, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności do lat 2.

Mając na uwadze powyższe oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, Sąd stwierdził, że w zachowaniu oskarżonego brak było elementu wolitywnego wymaganego dla przypisania znamion czynu zabronionego z art. 209 § 1a k.k., tj. negatywnego nastawienia do ciężącego na nim obowiązkułożenia na utrzymanie uprawnionych. Z treści wyjaśnień oskarżonego wynikało, iż płacił on co miesiąc kwotę po 300 zł, gdyż więcej nie był w stanie. Wersję tę potwierdziła pośrednio również A. C.. Przedłożone przez oskarżonego dowody z dokumentów potwierdzały, że choć w niepełnej wysokości, to jednak regularnie płacił alimenty. Okoliczności te wskazywały w ocenie Sądu na to, że pomimo, iż nie regulował on alimentów w pełnej wysokości, to brak było w jego zachowaniu złej woli co do wywiązania się z tego świadczenia. Sam fakt niepłacenia przez oskarżonego alimentów w pełnej wysokości przez okres wskazany w zarzucie, jak również powstanie co najmniej trzymiesięcznej zaległości, nie jest więc tożsamy z popełnieniem czynu zabronionego z art. 209 § 1a k.k., skoro nie ustalono by uchylał się on od nich, ale uiszczal regularnie kolejne kwoty z tego tytułu.

Tak więc skoro oskarżony zachowaniem swym nie wyczerpał znamion strony podmiotowej czynu zabronionego z art. 209 § 1a k.k., zachodziła negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. W tej sytuacji zgodnie z art. 414 § 1 k.p.k. Sąd wydał wyrok uniewinniający.

Zgodnie z przepisem art. 632 pkt 2 k.p.k., wobec uniewinnienia oskarżonego kosztami procesu obciążono Skarb Państwa oraz zasądzono opłatę na rzecz adwokata z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na oryginale właściwe podpisy

Z upoważnienia Kierownika

stażysta Michał Nowak